

BRIEF VAN LIEVE STRAGIER

Ulaanbaatar, Advent 2007

Beste vrienden en familie,

Vorig jaar was wat we noemen een 'schrikkeljaar', er was geen kerstbrief uit Mongolië. Ik was in België, een week voor Kerstdag, net op tijd om samen met mijn familie afscheid te nemen van ons ma.

Ze ging zoals ze geleefd had:

zonder veel beslag, zonder geklaag over pijn, zonder bekommernis om haar zelf, maar met een groot geloof in de God van het Leven.

En dat is ook het beeld van haar dat we levend houden in ons midden:

zij was een sterke vrouw.

In haar afscheidsviering in de kerk heb ik mogen voelen wat een dragende kracht onze biddende kristen gemeenschap is, wat een troost om te weten dat mensen van ver en nabij meeleven. Ik blijf er heel dankbaar om en het maakt de verbondenheid met jullie allen sterker!

Hier worden de dagen kort en koud. De langere avonden nodigen uit tot wat meer mijmeren en stilstaan. Een kijk op de hoofdstad Ulaanbaatar is als een blik in de ziel van dit land. Het verkeer lijkt meer chaotisch dan ooit. Geen enkel voertuig dat een duimbreed wil wijken voor een ander, laat staan voor een voetganger. Gevolg: talloze ongevallen met gelukkig gewoonlijk alleen maar blikshade en boze chauffeurs, maar soms toch ook met dodelijke afloop.

Straten zitten vol putten, voetpaden liggen er verwaarloosd bij en de verkeerslichten doen het af en toe niet. Maar de voorbije maanden werd er toch een serieuze inspanning geleverd om straten te herstellen.

Volgend jaar zijn er hier immers verkiezingen.

In de heuvels rond het stadscentrum wonen almaar meer mensen.

Als bijen komen ze naar het gonzende leven in de hoofdstad. Daar zijn geen aangelegde wegen, geen waterleiding. Mensen strijken er zomaar neer, zonder enige ordening.

Hetzelfde kan gezegd worden van de gebouwen die overal opgetrokken worden.

Op de meest onmogelijke plaatsen. Op de grond van het ziekenhuis recht voor onze deur bijvoorbeeld. Van ruimtelijke ordening hebben ze hier nog nooit gehoord.

De helft van de bevolking is geïmmigreerd naar de hoofdstad, waar het voor het grootste deel van hen een dagelijkse strijd is om te overleven.

De andere helft van de bevolking leeft in het achtergebleven platteland, zoals honderden jaren geleden, verstoken van alle comfort.

Het kloppend hart van de stad ligt even buiten het centrum: de grote openluchtmarkt, waar van alles te koop is. vooral veel goedkope Chinese spullen en tweedehandskleren uit Korea.

Het is alsof de Mongolen moeten goedmaken wat ze al die communistische jaren gemist hebben: de honger om te consumeren.

Met honderden (afgedankte Koreaanse) busjes worden de marktgangers aan en afgevoerd. Let wel, ik heb het hier niet over de Mongoolse elite die volop hun keuze hebben in de deftige en dure winkels in het stadscentrum.

Prijzen van consumptiegoederen zitten in de lift. Voor een brood dat verleden jaar 300 Tugrik (20 Euro cent) kostte betaal je nu het dubbel.

Een buskaartje kost maar liefst tien keer zoveel als in 1995.

Om het toeristische gelaat van Mongolië wat op te poetsen, werd op het Sukhbaatarplein, voor het parlamentsgebouw een immens 'mausoleum' opgetrokken voor Genghis Khan. Het was immers verleden jaar de achthonderdste verjaardag van het bestaan van de Mongoolse staat.

Het Sukhbaatarplein blijft ondertussen ook de plaats waar ontevreden Mongolen uiting geven aan hun ongenoegen over de huidige gang van zaken in hun land.

In het afgelopen jaar was er menige demonstratie, hongerstaking en protest: mensen die hun spaarcenten zagen verloren gaan in dubieuze spaarkassen, mensen die een hoger pensioen en loon eisen (want het inkomen kan nauwelijks de uitgaven bijbenen),

mensen die protesteren tegen hun corrupte regering, tegen buitenlandse mijn-ontginners die met teveel winst weglopen.

Enkele weken geleden is de eerste minister opgestapt en nu zit de regering terug in crisis, maar over dat soort crisis weten de Belgen mee te spreken.

Niet meer weg te denken uit het straatbeeld zijn de straatrnsen (niet langer alleen kinderen): ongewassen en met sjofele kleren zijn zij het die flessen of blikken verzamelen voor een arme cent. Niet te verwonderen dat de criminaliteit in de hoofdstad sterk toeneemt.

Het is de ziel van een land dat oude wegen en vertrouwde tradities heeft achtergelaten en nog verloren loopt in de doolhof van de nieuwe tijd.

Wat de reclamestunts ook zeggen, het gaat niet echt goed met Mongolië. Toch is het in deze grond dat het zaad van Gods rijk wil ontkiemen. Hier en nu wil God "Emmanuel" zijn, God-met-ons. Bethlehem is hier en ook hier lijken er geen wegen te zijn, blijft het een zoeken. Vele armen en sukkelaars vinden de weg naar de kerk, en toch kunnen we niet zomaar een kerk zijn van uitdelen. Mensen moeten hun waardigheid terugkrijgen.

De verschillende projecten van de missie proberen dat te beogen: straatkinderen en verwaarloosde jeugd studeren voor een betere toekomst, mentaal gehandicapte kinderen krijgen hun eigen plaatsje in de samenleving, mensen zonder inkomen krijgen de kans om mee te werken in een project.

In mijn werk als econoom van de missie zijn er steeds harde beslissingen te nemen: we kunnen niet onverschillig blijven voor de nood van vele individuele mensen maar we moeten kiezen voor een georganiseerde aanpak die mensenlevens verandert. Want iemand een vis geven geeft hem eten voor een dag, iemand leren vissen geeft hem eten voor altijd.

Het Regenboog Centrum voor mentaal gehandicapte kinderen heeft ondertussen al navolging gekregen: hier en daar worden schuchtere stappen gezet om een speciaal programma op te zetten voor deze kinderen. Maar er is zeker nog veel werk voor de boeg. Ouders en de maatschappij in het algemeen hebben vaak nog heel verkeerde beelden over gehandicapte kinderen. Op paasavond van ons twaalfde jaar in Mongolië werden in het dorpje Showoo, waar we het gemeenschapsproject hebben opgezet, de eerste 12 mensen gedoopt. Doorheen de verschillende jaren van samen activiteiten organiseren die hun levensomstandigheden kunnen verbeteren, hebben ze ook de christelijke waarden leren kennen en waarderen. Die waarden werden geduid en naar hun eigen leven gebracht in de wekelijkse gesprekken rond een bijbelverhaal. Ze leerden om deze waarden te leven in hun families, in de gemeenschap van Showoo. Maar ze wilden nog een stap verder zetten. De God van Jezus, die ze beter hebben leren kennen in de voorbije jaren, willen ze ook hun God noemen. Als bij de twaalf apostelen werden op Witte Donderdag hun voeten gewassen en Goede Vrijdag vond de kleine gemeenschap op het nog bevroren stuk land waar ze aan groenteteelt doen, voor de kruisweg. In de paaswake werd het muisstil toen de twaalf naar voor kwamen om het doopsel te ontvangen. Het maakte indruk op alle aanwezigen: dit waren allemaal volwassen mensen, vaders en moeders die verlangen om te leven in het spoor van Jezus: met een hart voor de anderen. Kerstmis, Pasen en weer Kerstmis. Nee, we draaien niet rond in een vicieuze cirkel, maar we worden uitgenodigd om altijd maar dieper in te treden in het mysterie van God - mens geworden om ons nieuw leven te schenken, over dood en lijden heen.

Dankbaar om alles wat mensen voor elkaar kunnen betekenen, voor alle steun en verbondenheid wens ik u een Zalig Kerstfeest en een Gezegend Nieuw Jaar!

Lieve, icm